

Mál nr. 133/2019**M og
V vegna ábyrgðartryggingar A hjá V****Ágreiningur um bótaskyldu úr ábyrgðartryggingu vegna vinnuslyss.****Gögn.**

Málskot mótt. 05.04.2019 ásamt fylgiskjölum 1-9.

Bréf V dags. 26.04.2019.

Málsatvik.

Hinn 9. nóvember 2017, er M var að störfum hjá A, varð hann fyrir slysi með þeim afleiðingum að hann hlaut áverka á úlnlið hægri handar. M lýsir atvikum þannig að hann hafi verið að stafla 22 kílóa þungum kössum á bretti, en þegar hann setti kassa efst á staflann hafi kassi dottið á hægri hendi hans með fyrrgreindum afleiðingum. Samkvæmt M hafði hann ekki sinnt þessum verkþætti áður, en A hafi gert kröfu um að kössunum væri staflað í níu hæðir, sem samkvæmt vitnisburði samstarfsmanns M, sem varð vitni að atvikinu, er „vel yfir höfuðhæð meðalmanns“. M gerir kröfu til bóta úr ábyrgðartryggingu A hjá V á grundvelli þess að vinnuáðstaður og leiðbeiningar hafi verið ófullnægjandi og vísar til nánar tilgreindra ákvæða laga nr. 46/1980 um aðbúnað, hollustuhætti og öryggi á vinnustöðum máli sínu til stuðnings. Þannig sé óforsvaranlegt að starfsmönnum sé gert að stafla svo þungum kössum ofan á hvern annan án þess að þeir séu á einhvern hátt skorðaðir af í stæðunni enda fylgi þessu verklagi mikil slyshætta. A hafi því vanrækt skyldur sínar til að sjá til þess að hægt væri að framkvæma vinnu án hættu á slysum eða heilsutjóni. Jafnframt vísar M til reglna nr. 499/1994 um öryggi og hollustu þegar byrðar eru handleiknar. Þá byggir M á því að slysið hafi ekki verið tilkynnt Vinnueftirlitinu svo sem skylt hafi verið, og verði A að bera hallann af því að málsatvik séu ekki nægilega upplýst vegna þess. Þá hafnar M því að um eigin sök hans hafi verið að ræða, enda hafi hann gert sitt besta við verk sem hann hafi verið óvanur og fylgt hefðbundnu verklagi við stöflun kassanna.

Í bréfi sínu til nefndarinnar tekur V fram að alls ósannað sé að atvikið megi rekja til atriða sem A beri skaðabótaábyrgð á. Um tiltölulega einfalt verk hafi verið að ræða og með tilliti til aldurs og reynslu M sjálfs megi ætla að hann hefði verið fær um að vinna verkið á öruggan hátt. Hvað varðir vanrækslu A á að tilkynna atvikið til Vinnueftirlitsins verði að líta til þess að M hafi klárað vinnudaginn og ekki látið vita af atvikinu fyrr en daginn eftir. Atvikið verði því ekki rekið til saknæmrar og ólögmatrar háttsemi A heldur hafi verið um óhappatilvik og/eða eigin sök M að ræða.

Álit:

Ágreiningur málsins lýtur að því hvort tjón M megi rekja til saknæmra athafna af hálfu A eða starfsmanna þess, þannig að bótaskylda stofnist úr ábyrgðartryggingu fyrirtækisins. Í gögnum málsins kemur fram að umræddir kassar hafi verið 22 kíló að þyngd. Hins vegar kemur ekkert fram um lögun þeirra, svo sem hæð, lengd, breidd eða hvernig gripi á þeim er háttað, að öðru leyti. Hið eina sem liggur fyrir varðandi umrædda stafla er að efsti kassinn í slíkum stafla sé vel yfir höfuðhæð meðalmanns. Af því verður ekki talið að M hafi sýnt fram á að vinnuástaða hafi óforsvaranleg eða leiðbeiningum ábótavant. Hvað varðar tilkynningu til Vinnueftirlitsins vegna atviksins verður ekki litið framhjá því að af gögnum málsins verður ráðið að M hafi áfram verið við störf eftir atvikið og ekki leitað læknis fyrr en daginn eftir, hinn 10. nóvember. Þá kemur fram á tjónstilkynningu til V sem M ritar undir að atvikið hafi ekki verið tilkynnt yfirmönnum eða vinnuveitanda fyrr en hinn 10. nóvember. Verður það því ekki metið A til sakar að slysið hafi ekki verið tilkynnt strax til Vinnueftirlitsins, og því ekki rétt að A beri hallann af sönnunarskorti vegna skorts á slíkri tilkynningu. Samkvæmt framansögðu verður ekki talið sýnt fram á sök af hálfu A og því óhjákvæmilegt að hafna kröfum M um bætur úr ábyrgðartryggingu þess.

Niðurstaða.

Má ekki rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu A hjá V.

Reykjavík, 28. maí 2019.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögm.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.